

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

NOWA

RZECZPOSPOLITA

Pełna tabela loterii — wszystkie ciągnięcia dnia
patrz strona IXOd klientów polskich w Polsce
Niemcy domagają się
używania języka niemieckiego

POZNAŃ, 10. 9. (sp) Wielkie oburzenie wywołało tutaj ujawnienie faktu, że znajdująca się w Poznaniu przy alej marsz. Piłsudskiego centrala niemieckich spółdzielni „Landwirtschaftliche Zentralgenossenschaft“ używa w korespondencji z klientami polskimi wyłącznie języka niemieckiego.

Mało tego. Instytucja ta domaga się od Polaków, utrzymujących z nią kontakt — nadsyłania pism, zredago-

wanych wyłącznie w języku niemieckim!

Brakuje słów na dosadne określenie tego skandalu, że w dwudziestym roku niepodległości państwa polskiego coś podobnego jest jeszcze możliwe!

Oburzenie jest tym większe, że znaczna ilość klientów polskich bez słowa oporu godzi się na to żądanie i wszystkie sprawy z centralą niemiecką załatwia w języku niemieckim.

Wobec insynuacji „Jutra Pracy”
Jak to było ze skargą prof. Strońskiego?

Ostatni numer „Jutra Pracy” przynosi wiadomość, że prof. St. Stroński nie spełnił swojej obietnicy i nie zaskarżył znanego „rewelatora” masońskiego p. Kozłowskiego. Wspomniany tygodnik opatruje to swoje doniesienie uwagą, że „dziwne rzeczy dzieją się na tym świecie”.

„Nowa Rzeczpospolita” miała możliwość stwierdzenia u źródła, że wbrew doniesieniom „Jutra Pracy” o żadnych „dziwnych rzeczach” w sprawie za-

powiedzianej przez prof. Strońskiego skargi przeciwko p. L. Kozłowskiemu nie ma mowy!

Prof. Stroński niezwłocznie po ogłoszeniu głośnego oświadczenia w prasie udzielił w sprawie wniesienia skargi pełnomocnictwa znanemu adwokatowi warszawskiemu dr. Szurlejowi. Z powodu nieobecności tego ostatniego w kraju w czasie wakacji, wniesienie skargi uległo parotygodniowej zwłoce.

Okólnik premiera

(1) Ogłoszony w prasie okólnik p. premiera Składkowskiego z dn. 9 bm. do wojewodów i starostów oraz przełożonych gmin wiejskich i miejskich, ujmujący zasadnicze wytyczne sprawy wyborów samorządowych jest dokumentem, którego znaczenie w naszych stosunkach jest o wiele głębsze, niżby o tym sądzić można na podstawie analizy jego bezpośredniej treści.

W państwach o ustalonych warunkach życia publicznego, w których praworządność nie jest dopiero hasłem lub postulatem opinii społecznej, czy też czynników rządzących, okólnik tego rodzaju wywołał by co najmniej pewnego rodzaju... nieporozumienie. Zawsze on bowiem pojęcia i wskazania tak naturalne i proste, tak logicznie wypływające z istoty i charakteru państwa praworządne go, że zarówno obywatele, jak i urzędnicy, byłiby mocno zdziwieni, gdyby im szef sządu wykladał tego rodzaju... elementarz.

Nie umniejsza to oczywiście w niczym wagi wystąpienia szefa rządu polskiego, że we wrześniu 1938 r., w przededniu 20-letniej rocznicy odbudowania państwa polskiego, a na początku 13-lecia tak głośnej w jego życiu ery „pomajowej” — uznał on za wskazane wystąpić z tego rodzaju dokumentem. Dowodzi to, że kierujące czynniki „reżimu” traktują poważnie zapowiedź rzuconą w czasie debaty parlamentarnej co do uczciwości, czystości i rzetel-

ności wyborów samorządowych. Wątpliwości, jakie powstały wskutek tego, że odnośne zapowiedzi nie pochodziły od miarodajnych przedstawicieli rządu, rozprasa obecny okólnik premiera i ministra spraw wewnętrznych.

Obecnie cała sprawa sprowadza się do tego, czy zawarte w nim wskazówki i zalecenia zostaną z całą ścisłością i dokładnością wypełnione. Nie jest to naszym zdaniem sprawa tak prosta i łatwa, jakby się na pierwszy rzut oka wydawać mogło. Nie należy zapominać o tym, że przeprowadzenie wyborów w lwiej części złożone zostało w ręce tych samych czynników administracyjnych i samorządowych, które zaledwie lat temu pięć i cztery za rządów tzw. „pułkownikowskich” (o których tak nie mogą zapominać organy tzw. konserwatywne!) przeprowadzały wybory samorządowe w krańcowo inny sposób od tego, jaki obecnie z taką stanowczością zaleca pan premier. Czy obecnie przy innym kierunku wiatru, jaki powiał „z góry”, i „doły” administracyjno-samorządowe wszędzie potrafia się doń zastosować, o tym społeczeństwo musi się dopiero przekonać.

W każdym razie z całkowitym uznaniem przyjąć należy fakt, że kierujące czynniki rządu zdecydowały się w sprawie wyborów samorządowych wejść stanowczo na tę drogę, którą zakresła okólnik z 9 bm.

Prezent dla senatu, czy też dla szurmówek?

50 luksusowych „Mercedesów”
wpuszczono bez cła do Gdańska

(Od własnego korespondenta „Nowej Rzeczpospolitej”)

GDĄŃSK, 10. 9. Wielkie zdziwienie wśród tutejszej Polonii wywołała wiadomość, że w tych dniach władze polskie zwolniły od obowiązku opłacania cła 50 sztuk samochodów marki „Mercedes” na potrzeby senatu wolnego miasta.

Uwagę zwraca przede wszystkim niewspółmiernie wielka ilość samochodów, ponieważ w całym senacie nie ma tylu stanowisk, które by wymagały tak reprezentacyjnych samochodów, przeznaczonych do obsługi przez szoferów. Przypuszcza się więc tutaj, że samochody te faktycznie przeznaczone są dla partii narodowo-socjalistycznej, a tylko ze względów formalnych podany został jako odbiorca senat.

Fakt ten wywołał wśród ludności polskiej Gdańska zupełnie zrozumiałe rozgoryczenie. W czasie, kiedy notuje się wzmożoną akcję przemytniczą z Prus Wschodnich do Gdańska, kiedy dzieci polskie atakowane są bez przyczyny na ulicach przez rozwydrzone szurmówki partyjne, kiedy prasa gdańska w bezprzykładowy sposób napada na polskie organizacje patriotyczne — należało może wstrzymać

się z tak dużym podarunkiem dla Gdańska, który z całą pewnością nie będzie umiał ocenić należycie gestu władz polskich.

Stanowisko Polonii gdańskiej popieramy w całej rozciągłości. Niemieccy wielkorządcy Gdańska nie wykazali nigdy zbytnej lojalności wobec państwa polskiego, a już ostatnio szykany i zła wola przekroczyły znacznie granicę jakiej takiej przy-

zwitości.

W tych warunkach ułatwienie wwozu 50 luksusowych samochodów na użytek nie tylko władz senackich, ale dla szurmówek, które potem tymi samochodami porywają naszych obywateli do Prus Wschodnich wydaje się niczym nie uzasadnioną uprzejmością, którą hitlerowcy potem z całą konsekwencją wykorzystają. (T.K.)

Potworna zemsta „przyjaciela”
Za fałszywe oskarżenie pój zię za kraty

W roku ubiegłym zmarł jednego dnia, prawie o tej samej godzinie małżonkowie Stanisław i Stanisława Kobielscy zamieszkałi we wsi Piaski pod Wilanowem. Oboje zmarli na zapalenie płuc, będące komplikacją pogrypową.

Małżonkowie Kobielscy mieszkali razem z córką i zięciem Janem Gawrońskim, robotnikiem folwarcznym, człowiekiem spokojnym i uczciwym. Współżycie było jak najlepsze.

Toteż wielkie wzburzenie wywołała skarga złożona do władz przez sąsiada Gawrońskiego, niejakiego Marcina Płychę. Będąc zły na Gawrońskiego złożył zameldowanie, iż

jest mu wiadome, jakoby rodziców żony Gawrońskiego otruł, bowiem chciał się szybciej dorobić majątku spadkowego.

Zeznanie Płychy posłużyło do wszczęcia śledztwa. Zbadano lekarza, który leczył staruszków, ten oświadczył, iż fakt śmierci wskutek zapalenia płuc nie ulega wątpliwości, że jednak należałoby przeprowadzić ekshumację i zbadać jelita zmarłych. Tak też uczyniono. Sekcja wykazała brak wszelkich śladów trucizny.

Za fałszywe oskarżenie Płychę pociągnięto do odpowiedzialności.

